

обвива опашката си около каква да е опора, морското конче се задържа о нея дълго време.

Безопаснатитъ земноводни (водни и сухоземни жаби, докато сж палагунци (попови лъжички) и прекарватъ само воденъ животъ, иматъ сжщинска опашка, съ перковиденъ край. Постепенно, като се превръща палагунецътъ въ жаба, опашката малко по малко се скъсява, и у напълно развитото животно нѣма никаква опашка.

У влѣчугитѣ, които сж по-развити отъ земноводнитѣ, отъ опашката въ нѣкои случаи сж присвоени допълнителни служби. У крокодила, напримѣръ, а сжщо и у нѣкои едри гущери, които водятъ полуводенъ животъ, дългата имъ яка опашка, сплесната отъ дветѣ страни, е нагодена не само за плаване, но и за да се отбраняватъ. Съ ударъ на своята силна опашка крокодилътъ може да счу-
пи крака на човѣка. Много гущери могатъ да откъсватъ опашката си, когато по нѣкаква

Гущеръ.

причина се окаже повредена, или когато врагътъ, който го преследва, го хване за опашката. Случва се, че на мѣстото на изгубената опашка израстватъ две нови: срѣщатъ се дори гущери съ три опашки. У единъ гущеръ, който се въди въ югозападната частъ на Съединенитѣ Щати и въ Мексико, голѣмата, покрита съ люспи опашка служи, както изглежда, за натрупване мазнини за презъ времето, когато прекарва летаргиченъ сънъ.

Необикновена за влѣчугитѣ хватлива опашка притежава живѣещиятъ по дърветата хамелеонъ, който, като пропѣлзява отъ клонче на клонче, ползува се отъ нея като сръдство за хващане.

Между змиитѣ особено измѣнение на опашката притежава гърмящата змия. На края на опашката си